

Журба (1830)

Боровиковський Левко Іванович

Горе ж тому кораблеві
Та у море занесенному,
Горе тому сиротині,
Від родини відлученному!
Куди віне буйний вітер —
Корабль в хвилях потопається,
Куди гляне сиротина —
Слізеньками обливається!
Ніхто з моря кораблика
До берега не повертає;
Ніхто в горі сирітоньки
До серденька не пригортає.

Горе ж мені на чужині,
Ніхто мною не кохається;
Чи заболить головонька —
Ніхто мене й не питається!
Лягла журба на серденько
Так, як камінь на могилоньку,
Схилилася головонька,
Як маківка на билиноньку...
Коли б мені на чужині
Крильця дав соловеєчко:
Знявся та полетів би я,
Куди рветься моє сердечко!
Коли б мені на чужині
Родинонька та далекая:
Велась моя б розмовонька,
Веселая та легенькая...
Лети, сизий голубоньку,
Де рід мене сподівається:
Скажи моїй родиноньці
Я за нею убиваюся!..

1830

Постійна адреса: http://ukrlit.org/borovykovskyi_levko_ivanovych/zhurba